

Nogomet/fudbal kao prvi faktor pomirenja (4)

Period stabilizacije u fudbalskim takmičenjima na reintegrisanom prostoru nastaje nakon prvih godina i nekoliko odigranih takmičarskih sezona. Iz godine u godinu situacija je sve mirnija, strasti se smiruju, a suočeni sa novim problemima i odlivom stanovništva, pre svega omladine, klubovi su prinuđeni na međusobnu saradnju.

Od **Srdan Sekulić** - децембар 9, 2022

Ono što je u nekom ranijem periodu bilo gotovo nezamislivo, već od sredine dvehiljaditih godina dolazi do prvih prijateljskih sureta između srpskih i hrvatskih klubova, a [dolazak Danijela Popovića u Vukovar '91](#) bio je okidač i za druge igrače da se odluče za takav iskorak.

– Sport treba da bude usmeren prema tome da ljude spaja, a ne da ih razdvaja. Mi smo se time rukovodili upravo kada smo insistirali da lige budu spojene, odnosno da se klubovi zajedno takmiče. Verbalnih duela je bilo i biće ih uvek, tu se ne može delovati, ali ono što je najbitnije je da mi nismo imali nekih većih incidenata na području našeg središta i u ovom momentu sećam se jednog takvog koji je bio bez težih posledica, ali veoma ružan događaj. Ovo drugo je bilo sve u jednom fer i korektnom tonu i s vremenom je to bilo sve bolje. Mi sada imamo situaciju da klubovi međusobno igraju i prijateljske utakmice, da se pozivaju na turnire. Ja sam na proslavi pedesete godišnjice našeg saveza i rekao da je fudbal otišao daleko ispred svih ostalih struktura društva gde mi delujemo zajedno i to što smo napravili u fudbalu treba da bude samo primer i svima drugima – ističe predsednik Nogometnog središta Vukovar **Zlatko Vrančić**.

Veliku ulogu u uspostavljanju tih međuljudskih odnosa odigrali su ljudi koji su se poznavali još iz perioda pre rata, koji su bili sportski prijatelji, saigrači ili rivali, a koji su se međusobno uvažavali bez obzira na nacionalnu pripadnost.

– Koliko god su ti počeci bili ružni, s vremenom to je polako dolazilo na svoje. Negde od sredine dvehiljaditih situacija se popravlja i postaje onakva kakva bi i trebala biti, dok je danas situacija sasvim drugačija i ono što je postalo za divljenje da određeni klubovi nakon utakmica prirede i večeru, što je ogledalo kako to treba da izgleda. Lično sklanjam politiku uvek sa strane jer mene zanima samo sport i gde god da odem da gledam neku utakmicu, u **Bobotu, Trpinju, Borovo, Negoslavce**, znam da idem kod svoje braće i prijatelja od pre rata i sada, drago mi je da vidim te ljude, da komuniciramo, da popijemo piće. Upravo je današnje vreme i odnos u fudbalu ogledalo i politici kakva bi ona trebala da bude. Nažalost, toga odnosa u politici još uvek nema – kaže dugogodišnji igrač i trener **Ivica Radoš**.

Gradski derbi – više od igre

Ti međunacionalni odnosi najbolje su se ogledali kroz refleksiju odnosa između gradskih rivala **HNK Vukovar '91** i **F(N)K Vuteks Sloge**. Oba ova kluba baštine tradiciju predratne Sloge, dok je prvi igrao i igra na stadionu Borova, a drugi na stadionu Vuteksa.

Ujedno, ova dva kluba imali su i najbolje selekcije na prostoru celog Nogometnog središta, dok su u njima igrali i najbolji igrači. Na sve to nacionalna odrednica činila je da njihovi susreti budu vrlo često više od samog fudbala. Ipak, stvari polako dolaze na svoje mesto i stvaraju se uslovi da se sem zvaničnih utakmica odigraju i prijateljski susreti između ova dva kluba.

– Situacija se stabilizuje s vremenom i polako dolazi na svoje. Sećam se da je negde 2007. ili 2008. godine Vuteks dolazio kod nas u **Bogdanovce** da igra kup utakmicu i čovek iz Vuteksa me je pitao da li će biti nekih problema, na što sam mu odgovorio da bude siguran da u Bogdanovcima neće biti nikada problema. Mogu da istaknem da Kroatija iz Bogdanovaca ima dobre odnose sa svim srpskim klubovima, da ih ovde ne nabram, i to je nešto što pamtimo kao pozitivno. Međutim, još 2004. godine organizovao sam prvu prijateljsku utakmicu Vukovara 91 i Vuteks Sloge. Trener Vuteks Sloge u to vreme bio je **Boro Kovačević**, a utakmica je organizovana na stadionu u Borovu naselju. To je nešto što ću pamtititi celoga života, mada je bilo ljudi koji su nam branili to, ali neću da ih pominjem. Sledeće godine kada je Vukovar ušao u Drugu ligu dobili smo 7-8 novih igrača i Vuteks nas je zvao na revanš u svoju čuvenu „rupu“. Bilo je publike kao u priči i te dve utakmice su pokazale šta sport može i šta se sa sportom može postići – naglašava Radoš.

Zajednički život je realnost

Takvih odnosa koji se najbolje ogledaju u današnjem vremenu, ne bi bilo da u samom Nogometnom središtu nije bilo volje, razumevanja i interesa da dođe do fer pleja. Rukovodstvo saveza u gotovo svim poratnim godinama svojim zalaganjima doprinelo je da se stvari koje nemaju nikakve veze sa fudbalom ostave po strani.

– Smatram da smo mi ovde živeli, živimo i živećemo zajedno i to moramo da prihvatimo kao realnost i da svi zajedno moramo da učinimo da taj život bude korektniji i bolji. Mi smo u Nogometnom središtu uspostavili te odnose odmah na početku krenuvši od odbora, komisija, sudačkih struktura, delegata, gde sede ljudi svih nacionalnosti. Najveći dobitak nakon svih ovih godina je kada vidimo da igrač jedne nacionalnosti igra za klub druge nacionalnosti i to je najbolji put gde se vidi da jedni sa drugima sarađujemo, da ne gledamo na nacionalnost, nego da jedni na druge gledamo kao na ljude i sportiste – zaključuje Zlatko Vrančić.

Ovaj tekst je napisan uz finansijsku potporu Agencije za elektroničke medije temeljem Programa poticanja novinarske izvrsnosti.